

15.02.04 (неділя)

Коли мені було чотирнадцять і в мене були свої види на життя, я вперше накачався алкоголем. Під саму зав'язку. Було дуже тепло, і наді мною пливали сині небеса, а я лежав і помирав на смугастому матраці й навіть похмелитися не міг, тому що мені було лише чотирнадцять і похмелятися я ще просто не навчився. За останні п'ятнадцять років у мене було більш ніж достатньо підстав, аби не любити це життя, життя від початку, щойно я почав його сприймати, виявилось штукаю підлою і невдячною, воно відразу ж взяло за звичку обертатись такими лажовими ситуаціями, згадувати про які не хочеться, але які запам'ятовуються надовго. Хоча зі свого боку я особливих претензій ніколи не висловлював, очевидно, у мене все гаразд у моїх стосунках із життям, навіть попри його клінічну мудакуватість. Мене, за великим рахунком, коли не траплялось чергових демаршів ззовні, все влаштовувало – мене

влаштовували обставини, в яких я жив, влаштовували люди, з якими я спілкувався, з якими я час від часу бачився і з якими мені доводилось мати справу. Вони мені, за великим рахунком, не заважали, сподіваюсь – я їм теж. Що ще? Мене влаштовувала та кількість бабок, яка в мене була, себто влаштовувала не кількість як така, бабок у мене насправді майже ніколи не було, влаштовував сам принцип обертання їх навколо мене – я з дитинства помітив, що банкноти з'являються саме тоді, коли тобі потрібно, і приблизно в тій кількості, без якої ти не обійдешся, зазвичай це спрацьовувало, точно спрацьовувало, очевидно, якщо ти не до кінця втратив совість і зберігаєш бодай крихти якоїсь пристойності, в сенсі там чистиш зуби, або не їси свинину, якщо ти мусульманин, то до тебе із не з'ясованою тобою регулярністю з'являється янгол із чорними бухгалтерськими нарукавниками й лупою на крилах і поновлює твій поточний рахунок певною сумою у грошовому еквіваленті, так, аби ти, з одного боку, зовсім ноги не протягнув, а з іншого – не надто вийобувався і не перепаскудив своєї реінкарнації купівлею танкерів із нафтою чи цистерн зі спиртом. Мене це влаштовувало, в цьому я янголів розумів і підтримував. Мене влаштовувала країна, в якій я жив, влаштовувала та кількість

гівна, котрим вона була заповнена і котре в найбільш критичні відтинки мого в цій країні проживання сягало колін і вище. Я розумів, що цілком міг народитись в іншій країні, куди гіршій, наприклад із більш суворим кліматом чи авторитарною формою правління, де біля влади стояли б не просто ублюдки, як у моїй країні, а які-небудь поморочені ублюдки, які передавали б владу в спадок своїм дітям разом із зовнішнім боргом та внутрішнім мракобіссям. Так що я вважав, що доволі добре ще втрапив, тому не надто переймався цими речами. За великим рахунком мене влаштовувало все, мене влаштовувала телевізійна картинка, котру я бачив за вікнами помешкань, у яких я жив, тому я намагався просто не надто швидко перемикаєти канали, оскільки встиг помітити, що будь-які вияви уваги з боку змонтованої навколо мене реальності обов'язково закінчуються наперед прогнозованими гадостями чи просто дрібним житейським западлізмом. Реальність прикольна сама по собі, проте цілковито лажова при підрахунку післяматчевої статистики, коли ти аналізуєш свої та її показники і бачиш, що порушень з її боку було в кілька разів більше, а вилучення траплялись лише в твоїй команді. Якщо мене щось і пригнічувало по-справжньому, то саме ці постійні та наполегливі намагання цієї

телекартинки вступити зі мною в протиприродні статеві зносини, себто, просто кажучи – відтрахати мене, скориставшись моїми ж таки суспільними правами та християнськими обов'язками. Я весело прожив ці свої п'ятнадцять років дорослого життя, не беручи участі в побудові громадянського суспільства, не приходячи на виборчі дільниці й успішно уникаючи контактів з антинародним режимом, якщо ви розумієте, що саме я маю на увазі; мене не цікавила політика, не цікавила економіка, не цікавила культура, навіть прогноз погоди мене не цікавив, хоч це була чи не єдина в цій країні річ, яка викликала довіру, але мене вона все одно не цікавила.

Зараз мені тридцять. Що змінилось за останні п'ятнадцять років? Майже нічого. Навіть зовнішність цього... президента не надто змінилась, у всякому разі його портрети як ретушувались тоді, так і тепер ретушуються, навіть я це помітив. Змінилась музика в радіо, але я його, за великим рахунком, і не слухаю. Змінився одяг, але 80-ті, наскільки я розумію, і далі в моді. Не змінилась телекартинка, вона така ж липка та ядуча, як розлитий на паркеті лимонад.

Не змінився клімат, зими все такі ж довгі, а весни – довгоочікувані. Змінились друзі, себто одні

назавжди зникли, а інші натомість з'явилися. Змінилась пам'ять – вона стала довшою, але не стала кращою. Сподіваюсь, її вистачить ще років так на шістдесят тривалого побутового похуїзму й незламної душевної рівноваги. Чого я собі й бажаю. Амінь.

17.06.93 (четвер)

ВСТУП № 1

16:50

Сімнадцяте червня, близько п'ятої дня, Собака Павлов намагається спуститись у підземку. Він підходить до вертушки, йде просто на жінку в уніформі й дістає з кишені ветеранське посвідчення. Жінка в уніформі дивиться в посвідчення і читає: «Павлова Віра Наумівна». «Ну?», – питається.

– Бабуся, – говорить Собака Павлов.

– Де бабуся?

– Це, – показує Собака посвідчення. – Моя бабуся.

– Ну й що?

– Вона – ветеран.

– Ну, а ти що хочеш?

– Вона в танку горіла.

Жінка ще раз дивиться в посвідчення. Хто її знає, думає вона, може, й горіла, по фото не скажеш.

– Ну, добре – каже вона. – А від мене що треба?

– Пропустіть, – говорить Собака.

– А ти що – теж у танку горів?

– Ну, почекайте, – починає торгуватись Собака, – може, я їй поїсти несучу.

– Що поїсти?

– Ну, поїсти, – Собака згадує, що насправді їсть його бабуся, коли їй дають. – Молочні продукти, розумієте? Сир.

– Сам ти сир, – незлобиво каже тітка в уніформі.

Собака розуміє, як все це виглядає збоку. Що ось він б'ється головою об велетенський безкінечний мур, яким від нього відгородилось життя, б'ється без жодної надії на успіх, і всі життєві принади, в тому числі й проїзд у метрополітені, йому зараз просто не світять, ось як це виглядає. Він збирає всю свою волю в кулак і говорить щось на зразок того, що, мовляв, послухайте, жінко, він, звісно, говорить не так, але зміст приблизно такий. Так от, послухайте мене уважно, – каже він, – добре? Тільки не нервуйте. Ось що я вам скажу, жінко. Ви, звичайно, можете зневажати мене, я бачу, що ви зневажаєте мене, ви ж мене зневажаєте, так? Послухайте,